

Praha – Žižkov, 24. 3. 2019
P. Jareš

Skandální odhalení *Gn 9, 18 – 29* *(Ga 6, 1 – 5)*

Stává se, že na někoho něco praskne. Dojde ke skandálnímu odhalení, že někdo není dokonalý. K takovým situacím dochází samozřejmě i v křesťanských rodinách. Dochází k nim i v nejrůznějších skupinách křesťanů. Taková chvíle odhalení něčí slabosti a hříšnosti je zároveň zkouškou pro všechny, kdo jsou u toho. Je zkouškou i pro ty, kdo se o tom dozvědí třeba jen z doslechu. Jak naloží s tím, co viděli? Jak naloží s tím, co slyšeli? V situaci něčího selhání tak dochází k odhalení obsahu srdcí všech, kdo jsou poblíž. „*Čím srdce přetéká, to ústa mluví.*“ (Mt 12, 34 EP) Někdy po potopě Noe vysadil vinici. Z jejích plodů si udělal víno. A tím vínem se opil. Otázkou je, zda o opojných účincích vína věděl. Každopádně se opil tak, že nevěděl, co dělá. Až tak, že se ve svém stanu obnažil, snad až do naha. Víme, že když jsou lidé opilí, dělají všelijaké hlouposti. I věřícím lidem se může stát, že to s pitím přeženou a pak vyvádějí věci, kterých třeba později litují. Někdy nejsme omámeni vínem, ale třeba vztekem. A ve vzteku svým blízkým řekneme a uděláme věci, které bychom jim jinak neřekli a neudělali. Podobně nás může ovlivnit velký strach. Nebo i velké nadšení. Když emoce opadnou, divíme se někdy zpětně svojí pošetilosti. Jak si přejeme, aby na nás přítomní reagovali, když jsme přistiženi při něčem špatném? Když se v takové chvíli setkáme jen s lidskou kritikou a pohrdáním, může nás to svést k dalším hříchům. Když se setkáme s Kristovou láskou, může nás to posunout blíže k Bohu. Pokud jde o rozvoj našeho charakteru, můžeme říci, že „... *veškerá podstatná změna závisí na tom, zda lidé zakusí určitý druh vztahu.*“¹ K těm dobrým změnám nám samozřejmě pomáhá, když prostřednictvím někoho zakusíme Boží lásku.

Na něčí selhání můžeme odpovědět podobně jako Chám. Chám uviděl svého opilého obnaženého otce a pověděl o tom dalším dvěma bratrům. Někteří vykladači míní, že Chám možná svého otce i pohlavně zneužil. Avšak Bible zde o tom nemluví. Chám prostě jen šíří dál otcovu hanbu. O otcově ostudném chování si povídá s dalšími, čímž je vlastně zve, aby se šli také podívat. „*Kdo stojí o lásku, přikrývá přestoupení, ale kdo je přetřásá, rozlučuje důvěrné přátele.*“ (Př 17, 9 EP) Přetřásání cizích chyb

¹ L. Crabb, *Becoming a True Spiritual Community*, str. 45; Nashville, Thomas Nelson 1999; „One important reason that makes me want to write this book is my growing conviction that all substantial change depends on people experiencing a certain kind of relationship.“

je nám všem blízké. Platí to o nás i navzdory naší víře v Krista. Když se setkáváme s nerozumným chováním druhých, někdy snad třeba právě svých rodičů. Nebo když se stáváme svědky neduchovního chování lidí, kteří jsou vůči nám v roli duchovních rodičů. V minulosti jsme skrze ně přijali mnohá požehnání a milost. Nyní se však u nich někdy setkáváme s jednáním (nebo se dovídáme o jednání), které odporuje Duchu svatému. Chovají se pošetile, ale nevědí o tom. Kritiku a pohrdání máme snadno po ruce. Snadno začneme spolu s někým dalším ta selhání přetřásat. Kdo z nás má v tomto bodě úplně čisté svědomí? Kdo z nás nemá v tomto bodě Bohu co vyznávat? Když však Bohu své hříchy vyznáváme a opouštíme je, on nám je odpouští. Pro prolitou krev Ježíše Krista.

Šém s Jefetem reagovali v naprosto odlišném duchu, než jejich mladší bratr. Na opilého odhaleného otce se nechtěli ani podívat. Místo toho šli k otci pozadu, aby jeho nahotu neviděli a přikryli ho pláštěm. Jednali tak podobně jako kdysi Bůh, když před vyhnáním z ráje udělal Adamovi a Evě kožené suknice (Gn 3, 21). My můžeme přikrýt něčí hanbu především tak, že o tom před ostatními pomlčíme. „ *Kdo je bez rozumu, pohrdá svým druhem, kdežto muž rozumný mlčí.* “ (Př 11, 12 EP) Můžeme se také za toho člověka modlit, aby mu Bůh pomohl právě s tím špatným, čeho jsme byli svědky. A můžeme s ním o tom také promluvit mezi čtyřma očima, jak nás nabádá Ježíš (viz Mt 18, 15 – 17). Hodně tu ale záleží na našem přístupu. Abychom s tím člověkem mluvili mírně a vlídně (Ga 6, 1; 2Tm 2, 24). Také bychom neměli zapomínat na pečlivý pohled na naše vlastní jednání. Nedělám náhodou totéž, nebo něco hodně podobného (viz Mt 7, 1nn)? Pak bych měl nejprve odstranit to, co je špatně v mém vlastním postoji a jednání. Někdy může být ovšem situace taková, že rozhovor s dotyčným není vhodný. Pak se můžeme jen modlit a mít k němu lásku Boží. „ *Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů.* “ (1Pe 4, 8 EP)

Právě takovou lásku k nám má Bůh. On o nás ví úplně všechno. I to, co na nás nikdy neprasklo. Hříchy ukryté hluboko v našich srdcích. Věci, za které se mnohdy stydíme. Před ním je všechno nahé a odhalené (Žd 4, 12n). Ježíš však i ty naše nejtajnější hříchy vynesl na kříž. Kdysi visel na kříži a mnozí z kolemjdoucích se mu vysmívali (Mk 15, 29 – 32). Kristus však v tu chvíli snášel potupu, která patřila jeho posměvačům a patří nám všem. Visel na kříži kvůli našim vinám. A kvůli našim vinám snášel i posměch. Snášel to všechno, aby nám Bůh všechny naše viny mohl odpustit a aby mohl přikrýt naši hanbu. „ *Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.* “ (Ř 5, 8 EP)